Today is פסח שני. I would like to share with you an important לימוד that we must learn from this יום טוב, which is very yesodosdik all the time but is especially important in these difficult times that we find ourselves in. It is based on the words of Rav Avigdor Miller זצ"ל.

The יום טוב is based on the two fundamental words "למה נגרע". A group of yidden who were unable to be קרבן פסח the מקריב came to משה רבינו with a complaint. למה נגרע? Why should we lose out on the great קרבן פסח because we were יום טוב That טענה the יום טוב א פסח שני fo יום טוב פסח מקריב פסח מקריב פסח מקריב.

We have to think about this episode. Those yidden did absolutely nothing wrong and they were 100% אונס רחמנא פטריה. They could have easily said ברוך שפטרני and finished. But instead they said מצוה. Although there was seemingly no way for them to be מצוה they longed to be מצוה the מקיים. For this they were rewarded with the ability to be מצוה and they were all yidden like themselves for all future generations.

This tremendous יסוד can be found in the beautiful words of the חובות הלבבות. In חובות חובון. In חובות הלבבות. In חובות הלבבות חובון הנפש פרק שני of what he is able to accomplish and he should work hard to do so, he writes the following: ומה שלא יוכל להשיגו במעשה, ישיגהו במעשה, ישיגהו בלשונו, ויכסף אליו בלבו וכו', והוא חייב לצפות לעתות אשר תשיג ידו ויוכל בהן לשלם מה בידיעה, ויתאוהו בלשונו, ויכסף אליו בלבו וכו', והוא חייב לצפות לעתות אשר תשיג ידו ויוכל בהן לשלם מה Loosely translated: What a person is unable to accomplish in actuality, he should accomplish with his mind, he should desire it with his speech, he should long for it with his heart, and he should be waiting for the time when he will be able to actualize his desire.

This is the secret of עבד ה'. A true עבד ה' does not throw up his hands and say, "what can I do?" when there is something beyond his reach. Even when his hands are tied, his heart longs. He dreams and talks about the day when he will be able to do that which he right now cannot do. There are so many מצוות התלויות בארץ. All the מקיים. All the מקיים. All the עלייה לרגל. And we may not be able to be ש"ס all of ש"ס right now. But just because we cannot be עלייה לרגל that doesn't mean we are פטור. We have a משיגו בידיעה to be מחשבה to talk about it, and to long for the opportunity to do so. And by doing so, חישב אדם לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה. מעשה.

Unfortunately, we find ourselves in a situation in which we are restricted even from the areas of עבודת ה' that we normally are able to enjoy. Of course we accept the challenge הקב"ה has given us and we strive to make the situation the best it can be. Your בפירות are all in awe of your מסירות to uphold your standards of התמדת התורה, חשקת התורה. But at the same time

we cannot become complacent. We cannot just throw up our hands and say "אונס רחמנא פטריה". We have to *long* for בתי כנסיות and בתי מדרשות in תפלה בצבור. We have to *long* for being together with our חברים. We have to internalize the lesson of למה למה.

May I suggest that when we daven the words השיבנו אבינו לתורתיך, we should be הקב"ה, we return us to the חורה of the ישיבה הקדושה. To the חורה of our בית מדרש. To sitting with our ישיבה הקדושה and תורה and מלכנו לעבודתך. And when we say the words מלחמתה של תורה that מכוון, we should be השראת השכינה bring us back to proper תפלה בצבור in a place of השראת השכינה. To השראת העכינה that קדושה bring us back to proper תפלה בגבור To בקרושה and קדושה and קדושה and התורה and התורה שליו הכתוב כאילו עשאו to אבקרוב באילו עשאו מעלה עליו הכתוב כאילו עשאו בקרוב.

Have a wonderful Shabbos.

באהבה וידידות,

שמואל קונסטלינגר